Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
ELEANOR SHARPSTON
της 17ης Μαρτίου 2016 [1]

Υπόθεση C-155/15

George Karim
κατά
Migrationsverket
[αίτηση του Kammarrätten i Stockholm (Σουηδία)

για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Άσυλο — Εξέταση αιτήσεως διεθνούς προστασίας — Κριτήρια για τον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους — Ερμηνεία του άρθρου 27, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 — Περιεχόμενο του δικαιώματος προσφυγής με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως — Έννοια του άρθρου 19, παράγραφος 2»

Εισαγωγή

1. Η υπό κρίση αίτηση του Kammarrätten i Stockholm (διοικητικό εφετείο Στοκχόλμης) (στο εξής: αιτούν δικαστήριο) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως και αυτή της υποθέσεως C-63/15, Ghezelbash είναι συναφείς. Σε αμφότερες τις υποθέσεις, αιτών άσυλο προτίθεται να αμφισβητήσει απόφαση των αρμόδιων αρχών του κράτους μέλους όπου είναι εγκατεστημένος, η οποία διατάσσει τη μεταφορά του σε άλλο κράτος που, κατόπιν αποδοχής αιτήματος του κράτους μέλους εγκαταστάσεως, προσδιορίζεται ως υπεύθυνο να εξετάσει την αίτηση ασύλου. Οι υποθέσεις θέτουν ένα σημαντικό ζήτημα. Συνιστά ο κανονισμός 604/2013 (στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ) [2], όπως και ο προηγηθείς αυτού κανονισμός 343/2003 (στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο ΙΙ) [3], αμιγώς διακρατικό μηχανισμό ο οποίος στερεί τη δυνατότητα από αιτούντα άσυλο να αμφισβητήσει μια τέτοιου είδους απόφαση; Ή μήπως ο αιτών μπορεί να ασκήσει πλέον προσφυγή με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως βάσει του άρθρου 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, προκειμένου να αμφισβητήσει την απόφαση μεταφοράς του, προβάλλοντας ότι τα κριτήρια για τον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους έτυχαν εσφαλμένης εφαρμογής;

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

2 — Κανονισμός (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (αναδιατύπωση) (ΕΕ L 180, σ. 31).

3 — Κανονισμός (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ L 50, σ. 1).

2. Δεδομένου ότι τα πραγματικά περιστατικά των δύο υποθέσεων διαφέρουν, διαφέρουν επίσης και τα ειδικότερα ζητήματα που ανακύπτουν. Θα υποβάλλω, επομένως, την ίδια ημέρα, δύο διαφορετικές προτάσεις. Στις προτάσεις μου στην υπόθεση Ghezelbash (σημεία 54 έως 84) αναπτύσσω διεξοδικώς την ανάλυσή μου επί της ερμηνείας του άρθρου 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ. Το σκεπτικό αυτό εφαρμόζεται και επί της υποθέσεως του G. Karim στα σημεία 20 έως 35 των παρουσών προτάσεων.

3. Το Κοινό Ευρωπαϊκό Σύστημα Ασύλου (στο εξής: ΚΕΣΑ) περιλαμβάνει σειρά μέτρων, μεταξύ των οποίων κανονισμούς που σκοπό έχουν την επιτάχυνση της διαδικασίας προσδιορισμού του κράτους μέλους που κρίνεται υπεύθυνο να εξετάσει την αίτηση ασύλου. Τα μέτρα αυτά είναι γνωστά στο σύνολό τους ως «σύστημα του Δουβλίνου» [4]. Κάθε φορά που υπήκοος τρίτου κράτους συνδέεται με περισσότερα από ένα κράτη μέλη (για παράδειγμα, για τον λόγο ότι εισέρχεται στην Ευρωπαϊκή Ένωση μέσω ενός κράτους μέλους αλλά υποβάλλει την αίτησή του για άσυλο σε άλλο), είναι απαραίτητο να προσδιοριστεί ποιο κράτος είναι υπεύθυνο να εξετάσει το αίτημά του για άσυλο. Τα κριτήρια για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο καθορίζονται με αυστηρή σειρά προτεραιότητας (στο εξής: κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ) στον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ. Σε περίπτωση που κράτος μέλος στο οποίο έχει υποβληθεί αίτηση ασύλου θεωρεί ότι βάσει των συγκεκριμένων κριτηρίων υπεύθυνο να αποφασίσει επί του αιτήματος είναι άλλο κράτος μέλος, το πρώτο κράτος μπορεί να υποβάλει προς το δεύτερο αίτημα εκ νέου αναλήψεως (ή αναδοχής) του αιτούντος. Αφού διευθετηθεί το συγκεκριμένο ζήτημα, η εξέταση της αιτήσεως ασύλου διέπεται από τους κανόνες που θεσπίζονται στην εφαρμοστέα πράξη του ΚΕΣΑ [5].

4. Το Δικαστήριο δέχθηκε με την απόφαση Abdullahi [6], εξετάζοντας το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙ, ότι οι λόγοι για τους οποίους χωρεί άσκηση προσφυγής κατά αποφάσεως περί μεταφοράς, με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως, αφορούν αποκλειστικά την περίπτωση κατά την οποία κράτος μέλος έχει αποδεχθεί αίτημα αναδοχής του αιτούντος άσυλο. Στην περίπτωση αυτή, ο αιτών μπορεί να αμφισβητήσει μια τέτοια απόφαση μόνο αν επικαλεστεί την ύπαρξη συστημικών πλημμελειών όσον αφορά τη διαδικασία χορηγήσεως ασύλου και τις συνθήκες υποδοχής των αιτούντων άσυλο στο κράτος μέλος αυτό, οι οποίες αποτελούν σοβαρούς και αποδεδειγμένους λόγους που πείθουν ότι ο ως άνω αιτών θα διατρέξει ουσιαστικό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης [7].

4 — Τα κρίσιμα νομοθετήματα είναι σήμερα: (i) ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ, που αντικαθιστά τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙ· (ii) ο κανονισμός (ΕΚ) 1560/2003 της Επιτροπής, της 2ας Σεπτεμβρίου 2003, για τα μέτρα εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ L 222, σ. 3) –ο κανονισμός αυτός καταργήθηκε εν μέρει με τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ και τροποποιήθηκε ουσιαστικά με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 118/2014, της 30ής Ιανουαρίου 2014, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 1560/2003 (ΕΕ L 39, σ. 1) (στο εξής: εκτελεστικός κανονισμός)· και (iii) ο «κανονισμός Eurodac». Όσον αφορά το τελευταίο μέτρο, βλ. περαιτέρω σημείο 11 και υποσημειώσεις 10 και 11 των παρουσών προτάσεων.

5 — Τα νομοθετήματα αυτά περιλαμβάνουν την οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (αναδιατύπωση) (ΕΕ L 180, σ. 60) (στο εξής: οδηγία σχετικά με τις διαδικασίες), και την οδηγία 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (αναδιατύπωση) (ΕΕ L 337, σ. 9) (στο εξής: οδηγία σχετικά με την αναγνώριση). Η οδηγία αυτή κατήργησε και αντικατέστησε την οδηγία 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους (ΕΕ L 304, σ. 12) (στο εξής: οδηγία 2004/83), από 21ης Δεκεμβρίου 2013.

6 — Απόφαση Abdullahi (C-394/12, EU:C:2013:813, σκέψεις 60 και 62). Στην υπόθεση αυτή το Δικαστήριο ερμήνευσε το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙ.

7 — ΕΕ 2010, C 83, σ. 2 (στο εξής: Χάρτης).

5. Ως εκ τούτου, το αιτούν δικαστήριο θεωρεί ότι ανακύπτουν τα ακόλουθα ερωτήματα: Έχει ακόμη ισχύ η απόφαση Abdullahi στο πλαίσιο του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ; Επιτρέπεται σε αιτούντα υπό περιστάσεις όπως αυτές του G. Karim να αμφισβητήσει την εκ μέρους των αρμόδιων αρχών εφαρμογή των κριτηρίων του κεφαλαίου ΙΙΙ, ασκώντας προσφυγή με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως δυνάμει του άρθρου 27, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού; Τι συνέπειες επάγεται για αιτούντα άσυλο η εφαρμογή του άρθρου 19, παράγραφος 2[8], του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ;

Νομικό πλαίσιο

6. Οι κρίσιμες διατάξεις του Χάρτη και το νομικό πλαίσιο του συστήματος του Δουβλίνου παρατίθενται στα σημεία 6 έως 8 και 9 έως 25 αντιστοίχως των προτάσεών μου στην υπόθεση Ghezelbash. Το σύστημα του Δουβλίνου ισχύει στην Ελβετική Συνομοσπονδία δυνάμει διμερούς διεθνούς συμφωνίας μεταξύ της (τότε) Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας[9]. Κατά συνέπεια και βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 2, της Συμφωνίας αυτής, η Ελβετική Συνομοσπονδία κατέθεσε γραπτές παρατηρήσεις στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

7. Σχετικά, επίσης, είναι και το ακόλουθα πρόσθετα στοιχεία.

8. Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο ΙΙΙ, το οποίο διαλαμβάνει τα κριτήρια για τον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους. Το άρθρο αυτό ορίζει: «Όταν διαπιστώνεται, βάσει αποδεικτικών στοιχείων ή των έμμεσων αποδείξεων, όπως περιγράφεται στους δύο καταλόγους που αναφέρονται στο άρθρο 22 παράγραφος 3 του παρόντος κανονισμού […] ότι ο αιτών διέβη παρανόμως, οδικώς, διά θαλάσσης ή δι' αέρος, τα σύνορα κράτους μέλους προερχόμενος από τρίτη χώρα, αυτό το κράτος μέλος στο οποίο εισήλθε παρανόμως είναι υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας. Η ευθύνη αυτή παύει να υφίσταται δώδεκα μήνες μετά την ημερομηνία κατά την οποία έλαβε χώρα η παράνομη διάβαση των συνόρων.

[…]»

9. Το κεφάλαιο V φέρει τον τίτλο «Υποχρεώσεις του υπεύθυνου κράτους μέλους». Το άρθρο 18 ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Το υπεύθυνο κράτος μέλος δυνάμει του παρόντος κανονισμού υποχρεούται:

(α) να αναδέχεται, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 21, 22 και 29, αιτούντα ο οποίος υπέβαλε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος·

(β) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, αιτούντα η αίτηση του οποίου τελεί υπό εξέταση και ο οποίος έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται χωρίς να έχει τίτλο διαμονής στο έδαφος άλλου κράτους μέλους·

(γ) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, υπήκοο τρίτης χώρας ή απάτριδα ο οποίος ανακάλεσε την υπό εξέταση αίτησή του και έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται στο έδαφος άλλου κράτους μέλους χωρίς τίτλο διαμονής·

8 — Διατυπώνονται αναλυτικώς στο σημείο 10 των παρουσών προτάσεων.

9 — Η Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σχετικά με τα κριτήρια και τους μηχανισμούς για τον προσδιορισμό του κράτους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος ή στην Ελβετία τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαρτίου 2008 (ΕΕ 2008, L 53, σ. 5).

(δ) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, υπήκοο τρίτης χώρας ή απάτριδα του οποίου η αίτηση απερρίφθη και ο οποίος έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται χωρίς να έχει τίτλο διαμονής στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.

[…]»

10. Το άρθρο 19 έχει ως εξής:

«1. Εάν κάποιο κράτος χορηγήσει τίτλο διαμονής στον αιτούντα, οι υποχρεώσεις που ορίζονται στο άρθρο 18 παράγραφος 1 μεταβιβάζονται στο εν λόγω κράτος μέλος.

2. Οι υποχρεώσεις που ορίζονται στο άρθρο 18 παράγραφος 1 εκλείπουν εάν το υπεύθυνο κράτος μέλος μπορεί να αποδείξει, όταν υποβάλλεται σε αυτό αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης αιτούντος ή άλλου προσώπου όπως αναφέρεται στο άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο γ) ή δ), ότι το ενδιαφερόμενο πρόσωπο εγκατέλειψε το έδαφος των κρατών μελών για διάστημα τουλάχιστον τριών μηνών, εκτός εάν το ενδιαφερόμενο πρόσωπο είναι κάτοχος εν ισχύ τίτλου διαμονής που έχει εκδοθεί από το υπεύθυνο κράτος μέλος.

Αίτηση που υποβάλλεται μετά από το χρονικό διάστημα απουσίας του πρώτου εδαφίου θεωρείται νέα αίτηση που οδηγεί σε νέα διαδικασία για τον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους.

[…]»

11. Η βάση δεδομένων EURODAC αποτελεί εργαλείο εφαρμογής του συστήματος του Δουβλίνου. Αποτελεί αρχείο δακτυλικών αποτυπωμάτων, μεταξύ άλλων, των αιτούντων άσυλο. Με τη χρήση του διαπιστώνεται η ταυτότητά τους, κατά πόσον έχουν υποβάλει προηγούμενες αιτήσεις σε κράτος μέλος και διασφαλίζεται η αποτελεσματική εφαρμογή των κανονισμών του Δουβλίνου[10].

Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και προδικαστικά ερωτήματα

12. Ο G. Karim είναι συριακής ιθαγένειας. Στις 3 Μαρτίου 2014, υπέβαλε αίτηση ασύλου στη Σουηδία. Κατόπιν ελέγχου στη βάση δεδομένων Eurodac[11], προέκυψε ότι ο αιτών είχε υποβάλει προηγουμένως, στις 14 Μαΐου 2013, παρόμοια αίτηση στη Σλοβενία. Οι σουηδικές αρχές ζήτησαν στη συνέχεια, στις 20 Μαρτίου 2014, από τις ομόλογές τους αρχές της Σλοβενίας να αναλάβουν την ευθύνη για την εξέταση της αιτήσεως του G. Karim βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ. Οι σλοβενικές αρχές ανταποκρίθηκαν στο αίτημα αυτό στις 3 Απριλίου 2014. Την επομένη, η Σουηδία ενημέρωσε τη Σλοβενία ότι είχε στη διάθεσή της επιπλέον στοιχεία εκ των οποίων προέκυπτε ότι ο G. Karim είχε εγκαταλείψει το έδαφος των κρατών μελών για διάστημα τουλάχιστον τριών μηνών, κατά την έννοια του άρθρου 19, παράγραφος 2, του κανονισμού. Μολονότι στο διαβατήριό δεν υπήρχαν σφραγίδες εισόδου και εξόδου που να αποδεικνύουν την άφιξη και την

10 — Κανονισμός (ΕΕ) 603/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τη θέσπιση του «Eurodac» για την αντιπαραβολή δακτυλικών αποτυπωμάτων για την αποτελεσματική εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013 για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα και σχετικά με αιτήσεις της αντιπαραβολής με τα δεδομένα Eurodac που υποβάλλουν οι αρχές επιβολής του νόμου των κρατών μελών και η Ευρωπόλ για σκοπούς επιβολής του νόμου και για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1077/2011 σχετικά με την ίδρυση Ευρωπαϊκού Οργανισμού για τη Λειτουργική Διαχείριση Συστημάτων ΤΠ Μεγάλης Κλίμακας στον Χώρο Ελευθερίας, Ασφάλειας και Δικαιοσύνης (αναδιατύπωση) (ΕΕ L 180, σ. 1). Ο συγκεκριμένος κανονισμός είναι εφαρμοστέος από 19 Ιουλίου 2015 και είναι επί του παρόντος σε ισχύ. Κατά τον κρίσιμο χρόνο, ωστόσο, των πραγματικών περιστατικών δεν εφαρμοζόταν.

11 — Κατά τον κρίσιμο για τα πραγματικά περιστατικά χρόνο, η βάση δεδομένων EURODAC εύρισκε νομική θεμελίωση στον κανονισμό (ΕΚ) 2725/2000 του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με τη θέσπιση του «Eurodac» για την αντιπαραβολή δακτυλικών αποτυπωμάτων για την αποτελεσματική εφαρμογή της σύμβασης του Δουβλίνου (ΕΕ L 316, σ. 1).

αναχώρησή του από τη Σλοβενία, υπήρχε ωστόσο σφραγίδα (με ημερομηνία 20 Ιουλίου 2014) που αποδείκνυε την είσοδό του στον Λίβανο. Στις 12 Μαΐου 2014, η Σλοβενία επιβεβαίωσε τη βούλησή της να επεξεργαστεί την αίτηση ασύλου του G. Karim. Κατόπιν τούτου, οι σουηδικές αρχές απέρριψαν την αίτησή του για άσυλο την επόμενη ημέρα και έλαβαν απόφαση μεταφοράς.

13. Η προσφυγή που άσκησε ο G. Karim κατά της αποφάσεως ενώπιον του Förvaltningsrätten i Stockholm, migrationsdomstolen (διοικητικό πρωτοδικείο Στοκχόλμης, τμήμα υποθέσεων μεταναστεύσεως) απορρίφθηκε για τους εξής λόγους: (i) δεν στηρίχθηκε στον αποκλειστικό λόγο που διατυπώνεται στην απόφαση Abdullahi· και (ii) η Σλοβενία αποδέχτηκε το αίτημα διεκπεραιώσεως της αιτήσεως του G. Karim –κατά συνέπεια, στερείται σημασίας για το ζήτημα της μεταφοράς του το ερώτημα αν ο αιτών παρέμεινε εκτός του εδάφους των κρατών μελών επί τρεις μήνες. Κατά της αποφάσεως αυτής ασκήθηκε έφεση ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

14. Κατά το αιτούν δικαστήριο, το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ τροποποίησε τον κανόνα σχετικά με τα ένδικα μέσα που αποτυπωνόταν προηγουμένως στο άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙ. Το αιτούν δικαστήριο επικαλείται ειδικότερα το γεγονός ότι η αιτιολογική σκέψη 19 περιλαμβάνεται στο προοίμιο του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ και ότι το γράμμα του άρθρου 27, παράγραφος 1, διαφέρει σημαντικά από αυτό της διατάξεως που αντικατέστησε. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ακόμα ότι επιπλέον θεσπίστηκαν και άλλες διατάξεις περί νομικής συνδρομής με τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ και ότι το Δικαστήριο δεν έχει ακόμα διευκρινίσει το περιεχόμενο του δικαιώματος προσφυγής με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως που αντλείται από το άρθρο 27, παράγραφος 1.

15. Συνακόλουθα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

«(1) Έχουν οι νέες διατάξεις [του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ] περί της αποτελεσματικής προσφυγής (αιτιολογική σκέψη 19 και άρθρο 27, παράγραφοι 1 και 5) την έννοια ότι αιτών/αιτούσα άσυλο έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει ακόμη και ότι πληρούνται τα κριτήρια που προβλέπονται στο κεφάλαιο ΙΙΙ του κανονισμού για τη μεταφορά του/της προς άλλο κράτος μέλος το οποίο έχει συμφωνήσει να τον/την δεχθεί ή μήπως η αποτελεσματική ένδικη προσφυγή περιορίζεται μόνο στο δικαίωμα να εξετασθεί αν υπάρχουν συστημικές πλημμέλειες που αφορούν τη διαδικασία παροχής ασύλου και τις συνθήκες υποδοχής στο κράτος μέλος στο οποίο θα μεταφερθεί ο/η αιτών/αιτούσα (κατ' αναλογίαν προς την απόφαση του Δικαστηρίου Abdullahi;

(2) Σε περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ότι είναι δυνατό να τεθεί υπό αμφισβήτηση ότι πληρούνται τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού, ζητείται επίσης να δοθεί απάντηση στο ακόλουθο ερώτημα. Έχει το άρθρο 19, παράγραφος 2, του [κανονισμού Δουβλίνου ΙΙΙ] την έννοια ότι ο κανονισμός δεν έχει εφαρμογή όταν ο/η αιτών/αιτούσα άσυλο αποδεικνύει ότι έχει παραμείνει εκτός του εδάφους των κρατών μελών επί τρεις τουλάχιστον μήνες;»

16. Γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν στο Δικαστήριο η Τσεχική, η Γαλλική, η Ολλανδική και η Ελβετική Κυβέρνηση καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 15ης Δεκεμβρίου 2015, οι ως άνω μετέχοντες στη διαδικασία –εξαιρουμένης της Τσεχικής Δημοκρατίας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας αλλά με την προσθήκη του G. Karim, του Migrationsverket (σουηδικής αρχής αρμόδιας για θέματα μεταναστεύσεως) και της Σουηδίας– ανέπτυξαν τις προφορικές παρατηρήσεις τους.

Εκτίμηση

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

17. Όπως επισήμανα στις προτάσεις μου στην υπόθεση Ghezelbash, το ΚΕΣΑ στηρίζεται στην παραδοχή ότι το σύνολο των μετεχόντων κρατών σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα, περιλαμβανομένων εκείνων που στηρίζονται στη Σύμβαση της Γενεύης σχετικά με το καθεστώς των προσφύγων [12] και στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, καθώς και ότι είναι δυνατή και επιβαλλόμενη η ύπαρξη αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών όσον αφορά το επίπεδο προστασίας το οποίο εγγυώνται. Λαμβάνοντας υπόψη την εν λόγω αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης ο νομοθέτης εξέδωσε τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ προκειμένου να εξορθολογίσει την εξέταση των αιτήσεων ασύλου, να αποτρέψει τη συμφόρηση του συστήματος την οποία θα προκαλούσε η υποχρέωση των αρχών των κρατών μελών να εξετάζουν πλείονες αιτήσεις του ιδίου αιτούντος, να ενισχύσει την ασφάλεια δικαίου όσον αφορά τον προσδιορισμό του κράτους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου και να αποτρέψει το forum shopping. Στην πράξη, ο κύριος σκοπός του συστήματος του Δουβλίνου είναι η επιτάχυνση με τον τρόπο αυτό της εξετάσεως των αιτήσεων προς το συμφέρον τόσο των αιτούντων άσυλο όσο και των μετεχόντων κρατών [13].

18. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι ο G. Karim κατέθεσε για πρώτη φορά, στις 14 Μαΐου 2013, αίτηση ασύλου στη Σλοβενία. Τα υπό κρίση, ωστόσο, προδικαστικά ερωτήματα ανέκυψαν στο πλαίσιο της αιτήσεως ασύλου που υπέβαλε στη Σουηδία στις 3 Μαρτίου 2014. Η τελευταία αυτή αίτηση διέπεται από τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ [14]. Κατ' εφαρμογήν των κριτηρίων του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κεφαλαίου ΙΙΙ, οι σουηδικές αρχές προσδιόρισαν τη Σλοβενία ως το υπεύθυνο κράτος μέλος και επικοινώνησαν με τις ομόλογές τους σλοβενικές, οι οποίες ανέλαβαν την ευθύνη για την εξέταση του αιτήματος του G. Karim.

19. Ο G. Karim διατείνεται ότι δεν θα έπρεπε να μεταφερθεί στη Σλοβενία για δύο λόγους. Πρώτον, η ευθύνη της εν λόγω χώρας να εξετάσει την αίτησή του έπαυσε δυνάμει του άρθρου 19, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ. Δεύτερον, η μεταφορά του δεν έπρεπε να διενεργηθεί για ανθρωπιστικούς λόγους, καθόσον οι συνθήκες υποδοχής των αιτούντων άσυλο στη Σλοβενία ενέχουν συστημικές πλημμέλειες ικανές να θέσουν σε κίνδυνο τα θεμελιώδη δικαιώματά του. Το αιτούν δικαστήριο δεν έχει ζητήσει περαιτέρω διευκρινίσεις όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του αιτήματός του (το οποίο φαίνεται να καλύπτεται εν πάση περιπτώσει από την απόφαση Abdullahi και από το άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ) [15] ούτε προχώρησε σε διαπιστώσεις. Η συγκεκριμένη πτυχή του αιτήματος του G. Karim δεν θα εξεταστεί περαιτέρω στο πλαίσιο των παρουσών προτάσεων.

Πρώτο προδικαστικό ερώτημα

20. Το πρώτο προδικαστικό ερώτημα εγείρει παρόμοια ζητήματα με εκείνα τα οποία ετέθησαν με το αντίστοιχο πρώτο ερώτημα στην υπόθεση Ghezelbash. Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, ομοίως καθοδήγηση ως προς την ερμηνεία και την έκταση εφαρμογής του άρθρου 27, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 19 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ. Ζητεί να διευκρινισθεί αν, σε περίπτωση που κράτος μέλος εφαρμόζει τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ και προσδιορίζει ως υπεύθυνο να εξετάσει το αίτημα άλλο κράτος μέλος στο οποίο ο αιτών άσυλο

12 — Υπογράφηκε στη Γενεύη στις 18 Ιουλίου 1951 και τέθηκε σε ισχύ στις 22 Απριλίου 1954 [Recueil des traités des Nations Unies, τόμος 189, σ. 150, αριθ. 2545 (1954), όπως συμπληρώθηκε με το πρωτόκολλο περί του καθεστώτος των προσφύγων που συνάφθηκε στη Νέα Υόρκη στις 31 Ιανουαρίου 1967 και το οποίο τέθηκε σε ισχύ στις 4 Οκτωβρίου 1967.

13 — Απόφαση NS (C-411/10 και C-493/10, EU:C:2011:865, σκέψεις 78 και 79).

14 — Ο κανονισμός τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 2014.

15 — Βλ., περαιτέρω, σημείο 30 των παρουσών προτάσεων.

εισήλθε προηγουμένως και το οποίο αποδέχεται να αναλάβει τη συγκεκριμένη ευθύνη, ο αιτών μπορεί να αμφισβητήσει την απόφαση μεταφοράς προβάλλοντας εσφαλμένη εφαρμογή των εν λόγω κριτηρίων· ή μήπως ο αιτών μπορεί να προσφύγει βάσει του άρθρου 27, παράγραφος 1, μόνο για τους λόγους που προσδιόρισε το Δικαστήριο στην απόφασή του Abdullahi.

21. Ο G. Karim και η Τσεχική Δημοκρατία υποστηρίζουν ότι οι αιτούντες άσυλο δύνανται να βάλλουν κατά των αποφάσεων μεταφοράς βάσει του άρθρου 27, παράγραφος 1, του κανονισμού για λόγους που αφορούν τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ. Η προτεινόμενη αυτή ερμηνεία έχει παρουσιασθεί στις προτάσεις μου στην υπόθεση Ghezelbash ως η «τρίτη επιλογή». Η Τσεχική Δημοκρατία, υπογραμμίζει πάντως ότι, κατά την άποψή της, ο αιτών δεν απολαύει γενικού δικαιώματος να επιλέγει ποιο κράτος μέλος θα εξετάσει την αίτησή του ασύλου.

22. Η σουηδική αρμόδια αρχή για θέματα μεταναστεύσεως, η Γαλλία, η Ελλάδα, η Σουηδία και η Επιτροπή δεν συμμερίζονται τη συγκεκριμένη άποψη. Αντιθέτως, θεωρούν ότι το δικαίωμα προσφυγής με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως βάσει του άρθρου 27, παράγραφος 1, μπορεί να ασκηθεί μόνο όταν γίνεται επίκληση των κριτηρίων της αποφάσεως Abdullahi ή διακυβεύονται δικαιώματα του αιτούντος τα οποία ρητώς εγγυάται ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ, όπως είναι το δικαίωμά του στην οικογενειακή ζωή. Η εν λόγω προτεινόμενη ερμηνεία παρουσιάσθηκε στις προτάσεις μου στην υπόθεση Ghezelbash ως η «δεύτερη επιλογή».

23. Οι Κάτω Χώρες υποστηρίζει ότι το δικαίωμα προσφυγής με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως περιορίζεται στις περιπτώσεις που μπορεί να εφαρμοστεί το σκεπτικό της αποφάσεως Abdullahi (η ερμηνεία αυτή παρουσιάζεται στις προτάσεις μου στην υπόθεση Ghezelbash ως η «πρώτη επιλογή»)

24. Όπως ακριβώς και στην υπόθεση Ghezelbash, προτείνω ότι το διατακτικό της αποφάσεως Abdullahi δεν μπορεί να εφαρμοσθεί μηχανικά προκειμένου να δοθεί απάντηση στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα σύμφωνα με την πρώτη επιλογή.

25. Πρώτον, τα πολύ συγκεκριμένα (και πολύ σύνθετα) πραγματικά περιστατικά της αποφάσεως Abdullahi[16] απέχουν κατά πολύ αυτών της υποθέσεως του G. Karim. Μολονότι αποδείχθηκε ότι ο G. Karim υπέβαλε την πρώτη αίτηση ασύλου στη Σλοβενία και ότι, για τον λόγο αυτό, η αίτησή του στη Σουηδία είναι η δεύτερη αίτηση που υπέβαλε, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι συνδεόταν με περισσότερα από ένα κράτη μέλη της Ένωσης προτού υποβάλει την αίτησή του στη Σουηδία. Τουναντίον, το ζήτημα εν προκειμένω είναι αν έχει παραμείνει εκτός του εδάφους της Ένωσης επί τρεις τουλάχιστον μήνες προτού υποβάλει τη δεύτερη αυτή αίτηση και αν, κατά συνέπεια, έπαυσε η σχετική υποχρέωση της Σλοβενίας βάσει του άρθρου 19, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνου ΙΙΙ. Το ζήτημα αυτό δεν ανέκυψε στην υπόθεση Abdullahi, αντικείμενο της οποίας ήταν μια διαφορετική περίπτωση, καθόσον εμπλέκονταν όχι δύο αλλά τρία κράτη μέλη.

26. Δεύτερον, οι όροι του άρθρου 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, τους οποίους το Δικαστήριο καλείται εν προκειμένω να ερμηνεύσει, διαφέρουν σημαντικά από το γράμμα του άρθρου 19, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙ, επί του οποίου το Δικαστήριο απεφάνθη στην υπόθεση Abdullahi. Κατά συνέπεια, δεν χωρεί μηχανική εφαρμογή του σκεπτικού της αποφάσεως Abdullahi.

27. Όπως έχω εξηγήσει στις προτάσεις μου επί της υποθέσεως Ghezelbash, το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ δεν διαλαμβάνει ρητή πρόβλεψη αναφορικά με το περιεχόμενο της επανεξετάσεως κατά την έννοια του συγκεκριμένου κανονισμού. Είναι σαφές, ωστόσο, ότι, σε αντίθεση με το άρθρο 19, παράγραφος 2, του Κανονισμού Δουβλίνο ΙΙ, το δικαίωμα προσφυγής κατά αποφάσεως μεταφοράς είναι αναγκαστικού δικαίου. Πριν από την έκδοση μιας

16 — Η απόφαση Abdullahi συνοψίζεται και παρουσιάζεται στα σημεία 48 έως 53 των προτάσεών μου στην υπόθεση Ghezelbash.

τέτοιας αποφάσεως, το κράτος μέλος στο οποίο ο αιτών άσυλο είναι εγκατεστημένος πρέπει να εφαρμόσει τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ και να εκτιμήσει κατά πόσον το ίδιο ή άλλο κράτος μέλος είναι το υπεύθυνο κράτος. Οσάκις το δεύτερο κράτος αναλαμβάνει την ευθύνη, το πρώτο κράτος μπορεί να λάβει απόφαση μεταφοράς. Ο αιτών δεν μπορεί να ασκήσει προσφυγή υπό μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως προτού το κράτος που υποβάλλει το αίτημα λάβει την απόφαση μεταφοράς. Καμία προσφυγή, ως εκ τούτου, με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως δεν μπορεί να στηρίζεται αποκλειστικώς και μόνο στο γεγονός ότι το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα αποδέχεται να αναλάβει την ευθύνη [17].

28. Δοθέντος ότι εκ του γράμματος της διατάξεως δεν προκύπτει κατά πόσον η έκταση του δικαιώματος προσφυγής με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως είναι αρκούντως ευρεία ώστε να περιλαμβάνει την εφαρμογή του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ εν γένει ή αν το δικαίωμα αυτό μπορεί να ασκείται μόνο για τον λόγο που αναγνωρίζεται στην απόφαση Abdullahi, πρέπει να ληφθούν υπόψη ο σκοπός και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται ο κανονισμός [18].

29. Στην αιτιολογική σκέψη 19 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ (το περιεχόμενο της οποίας αποτυπώνεται ως ουσιαστική πρόβλεψη στο άρθρο 27, παράγραφος 1) διαλαμβάνεται ρητώς ότι, προκειμένου να διασφαλισθεί η αποτελεσματική προστασία των δικαιωμάτων των αιτούντων, οι νομικές εγγυήσεις και το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής όσον αφορά αποφάσεις για μεταφορά πρέπει να καλύπτουν την εξέταση τόσο της «εφαρμογής του παρόντος κανονισμού» όσο και «της νομικής και της πραγματικής κατάστασης στο κράτος μέλος στο οποίο [θα μπορούσε να μεταφερθεί] ο αιτών».

30. Φρονώ ότι το δεύτερο σκέλος της εγγυήσεως αυτής έχει πλέον τυποποιηθεί στο άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ. Έτσι, όταν είναι αδύνατη η μεταφορά αιτούντος στο κράτος μέλος που έχει προσδιορισθεί πρωτίστως ως υπεύθυνο, εξαιτίας βάσιμων λόγων που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι υπάρχουν συστημικές ελλείψεις στη διαδικασία ασύλου και στις συνθήκες υποδοχής των αιτούντων στο εν λόγω κράτος μέλος, με αποτέλεσμα να συντρέχει κίνδυνος απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το προσδιορίζον κράτος μέλος εξακολουθεί να εξετάζει τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ, ώστε να διαπιστώσει αν άλλο κράτος μέλος μπορεί να προσδιοριστεί ως υπεύθυνο [19].

31. Λογικώς, το πρώτο σκέλος της εγγυήσεως έχει την έννοια ότι στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 27, παράγραφος 1, εμπίπτει ο τρόπος με τον οποίο τα κράτη μέλη εφαρμόζουν τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ.

32. Στις προτάσεις μου στην υπόθεση Ghezelbash, προέβην σε αναλυτική εξέταση των τριών επιλογών που προτάθηκαν στο Δικαστήριο όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 27, παράγραφος 1, και κατέληξα τελικώς στην τρίτη επιλογή, σύμφωνα με την οποία η διάταξη πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απόφαση μεταφοράς μπορεί να αμφισβητηθεί βάσει του άρθρου 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ για τον λόγο ότι οι αρμόδιες αρχές εφάρμοσαν κατά τρόπο εσφαλμένο τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ. Ας μου επιτραπεί να παραπέμψω το Δικαστήριο στη συγκεκριμένη αναλυτική εξέταση (η οποία διαλαμβάνεται στα σημεία 54 έως 84 των προτάσεών μου στην εν λόγω υπόθεση), καταλήγοντας στην ίδια πρόταση με την πρόταση στην οποία κατέληξα στην υπόθεση Ghezelbash. Προσθέτω απλώς δύο σκέψεις.

17 — Βλ. προτάσεις μου στην υπόθεση Ghezelbash, σημεία 57 έως 59.

18 — Απόφαση Petrosian κ.λπ. (C-19/08, EU:C:2009:41, σκέψη 34).

19 — Βλ. υποσημείωση 49 και σημείο 60 των προτάσεών μου στην υπόθεση Ghezelbash.

33. Πρώτον, ο G. Karim (όπως και ο M. Ghezelbash) βάλλει κατά της, κατά τον ίδιο, εσφαλμένης εφαρμογής των κριτηρίων του κεφαλαίου III. Προκειμένου να μπορεί να προβάλλει λυσιτελώς τα επιχειρήματά του όσον αφορά την απόφαση μεταφοράς, πρέπει να έχει το δικαίωμα να επικαλείται εσφαλμένη εφαρμογή των εν λόγω κριτηρίων ασκώντας προσφυγή με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως.

34. Δεύτερον, επισημαίνεται ότι –όπως και ο M. Ghezelbash– ο G. Karim δεν επικαλείται προσβολή συγκεκριμένου διαδικαστικού ή ουσιαστικού δικαιώματος που του αναγνωρίζει ο κανονισμός Δουβλίνο III, όπως αυτά που κατοχυρώνονται στα άρθρα 4 και 5, ή τα δικαιώματα σε οικογενειακή επανένωση των άρθρων 9 έως 11. Σύμφωνα με τη δεύτερη επιλογή, δεν θα είχε εξαιτίας αυτού δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής με τη μορφή ένδικου ή επανεξετάσεως. Ο αιτών θα απολαύει πλήρους και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας μόνον αν η τρίτη επιλογή (και όχι η δεύτερη) προκριθεί ως ορθή ερμηνεία του άρθρου 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III.

35. Προτείνω, κατά συνέπεια, ότι ο κανονισμός Δουβλίνο III πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αιτών, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, μπορεί, βάσει του άρθρου 27, παράγραφος 1, αυτού, ασκώντας προσφυγή με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως, να ζητήσει από εθνικό δικαστήριο να επαληθεύσει κατά πόσον οι αρμόδιες αρχές έχουν εφαρμόσει ορθώς τα κριτήρια του κεφαλαίου III κατά την έκδοση αποφάσεως μεταφοράς του σε άλλο κράτος μέλος προς τον σκοπό εξετάσεως, από αυτό το άλλο κράτος μέλος, αιτήσεως διεθνούς προστασίας.

Δεύτερο προδικαστικό ερώτημα

36. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο III έχει την έννοια ότι ο κανονισμός δεν έχει εφαρμογή όταν διαφαίνεται ότι ο αιτών άσυλο έχει παραμείνει εκτός του εδάφους των κρατών μελών επί τρεις τουλάχιστον μήνες.

37. Η σουηδική αρμόδια αρχή για θέματα μεταναστεύσεως θεωρεί ότι το άρθρο 19, παράγραφος 2, έχει την έννοια ότι ο κανονισμός δεν έχει εφαρμογή όταν ο αιτών άσυλο έχει παραμείνει εκτός του εδάφους των κρατών μελών επί τρεις τουλάχιστον μήνες. Σε τέτοιες περιπτώσεις θα πρέπει να υποβάλλεται νέο αίτημα σύμφωνα με τον κανονισμό.

38. Η Ελβετική Κυβέρνηση προτείνει απάντηση μόνο στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα. Υποστηρίζει ότι από το καθεστώς του κανονισμού Δουβλίνο III προκύπτει ότι οι αιτούντες δεν πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν την εφαρμογή των κριτηρίων του κεφαλαίου III. Σε αντίθετη περίπτωση, ολόκληρο το σύστημα του Δουβλίνου θα τίθετο σε κίνδυνο. Σκοπός του άρθρου 19 αναφορικά με την παύση της υποχρεώσεως είναι η προστασία των συμφερόντων του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα. Το κράτος αυτό φέρει το βάρος να αποδείξει ότι ο αιτών έχει παραμείνει εκτός του εδάφους της Ένωσης επί τρεις τουλάχιστον μήνες. Το άρθρο 19, παράγραφος 2, δεν αποσκοπεί στην προστασία των ατομικών συμφερόντων του αιτούντος άσυλο. Συνακόλουθα, δεν μπορεί να γίνει επίκλησή του ενώπιον εθνικών δικαστηρίων στο πλαίσιο ασκήσεως προσφυγής με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως κατά αποφάσεως μεταφοράς.

39. Είμαι της γνώμης ότι το πρώτο και το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα είναι κατ' ανάγκην στενά συνδεδεμένα. Ο G. Karim υποστηρίζει ότι οι υποχρεώσεις της Σλοβενίας ως υπεύθυνου κράτους μέλους έπαυσαν δυνάμει του άρθρου 19, παράγραφος 2, αφής στιγμής εγκατέλειψε το έδαφος της Ένωσης για περισσότερο από τρεις μήνες κατά την έννοια της συγκεκριμένης διατάξεως. Μολονότι δεν κατέθεσε γραπτές παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, εντούτοις αντιλαμβάνομαι ότι αυτό το οποίο υποστηρίζει είναι κατ' ουσίαν ότι το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (το κρίσιμο κριτήριο του κεφαλαίου III) δεν έχει εφαρμογή, με αποτέλεσμα η Σλοβενία να μην μπορεί να προσδιοριστεί ως το υπεύθυνο κράτος μέλος. Κατά τον G. Karim, επομένως, η ευθύνη ανήκει στη Σουηδία.

40. Ρητώς το άρθρο 19, παράγραφος 2, προβλέπει ότι οι υποχρεώσεις του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα (εν προκειμένω η Σλοβενία) να αναλάβει εκ νέου αιτούντα όπως ο G. Karim παύουν σε περίπτωση που το κράτος αυτό μπορεί να αποδείξει ότι το ενδιαφερόμενο πρόσωπο εγκατέλειψε το έδαφος των κρατών μελών για διάστημα τουλάχιστον τριών μηνών. Δυνάμει της εν λόγω διατάξεως, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα έχει τη δυνατότητα να εξετάσει κατά πόσον το ίδιο είναι όντως το υπεύθυνο κράτος μέλος κατά την έννοια του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα αποδεικτικά στοιχεία και τις έμμεσες αποδείξεις όπως προβλέπει το άρθρο 22, παράγραφος 2.

41. Στην υπό κρίση υπόθεση, οι σουηδικές αρχές ενημέρωσαν τη Σλοβενία σχετικά με τις δηλώσεις του G. Karim, ότι δηλαδή παρέμεινε εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης για διάστημα τουλάχιστον τριών μηνών. Οι σλοβενικές αρχές ενέμειναν στη συμφωνία τους να αναλάβουν την ευθύνη στο πλαίσιο του καθεστώτος του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ.

42. Η επιβεβαίωση εκ μέρους της Σλοβενίας της εκ μέρους της αποδοχής του αιτήματος να είναι το υπεύθυνο κράτος μέλος *δεν* συνιστά απόφαση μεταφοράς και, ως εκ τούτου, δεν υπόκειται καθαυτή σε προσφυγή με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως από τα δικαστήρια της Σουηδίας βάσει του άρθρου 27, παράγραφος 1, του κανονισμού.

43. Μπορεί πάντως να υποστηριχθεί ότι η αποδεικτική αξία και η ισχύς που αναγνωρίζουν οι σουηδικές αρχές στα στοιχεία που τους προσκόμισε ο G. Karim κατά τη διαδικασία εκδόσεως αποφάσεως μεταφοράς του στη Σλοβενία αποτελούν ζητήματα που θα μπορούσαν να προσβάλλονται με ένδικο μέσο ή αίτηση επανεξετάσεως, καθό μέτρο σχετίζονται με το κατά πόσον οι σουηδικές αρχές εφάρμοσαν ορθώς τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ *κατά την έκδοση της αποφάσεως μεταφοράς καθαυτή*.

44. Η ένταση της διαδικασίας δικαστικού ελέγχου κατόπιν ασκήσεως ένδικου μέσου ή αιτήσεως επανεξετάσεως δεν ρυθμίζεται από τον κανονισμό και, ως εκ τούτου, αποτελεί ζήτημα το οποίο διέπεται υποχρεωτικώς από τους εθνικούς διαδικαστικούς κανόνες, με την επιφύλαξη της αρχής της αποτελεσματικότητας.

45. Τέλος, εάν ο G. Karim μπορεί να αποδείξει ότι εγκατέλειψε το έδαφος της Ένωσης για διάστημα τουλάχιστον τριών μηνών, κάθε επόμενη αίτηση ασύλου που υποβάλλεται στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους συνιστά νέα αίτηση, η οποία οδηγεί σε νέα διαδικασία προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους κατά την έννοια του άρθρου 19, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο. Συνεπώς, φρονώ ότι το πραγματικό ζήτημα δεν έγκειται –όπως θα μπορούσε να εκληφθεί η διατύπωση του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος– στο κατά πόσον ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ «παύει να εφαρμόζεται». Ο κανονισμός έχει εφαρμογή· ωστόσο, το αποτέλεσμα εκ της εφαρμογής του –επί των συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών– θα ήταν διαφορετικό, καθό μέτρο η Σουηδία θα παρέμενε το υπεύθυνο κράτος μέλος να αποφασίσει επί της αιτήσεως ασύλου του G. Karim.

Πρόταση

46. Κατόπιν των προεκτεθέντων, φρονώ ότι το Δικαστήριο πρέπει να απαντήσει στα υποβληθέντα από το Kammarrätten i Stockholm ως εξής:

— Ο κανονισμός (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι υπό την έννοια ότι αιτών, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, μπορεί, βάσει του άρθρου 27, παράγραφος 1, αυτού, ασκώντας προσφυγή με τη μορφή ένδικου μέσου ή επανεξετάσεως, να ζητήσει από εθνικό δικαστήριο να επαληθεύσει κατά πόσον οι αρμόδιες αρχές

έχουν εφαρμόσει ορθώς τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ κατά την έκδοση αποφάσεως μεταφοράς του σε άλλο κράτος μέλος προς τον σκοπό εξετάσεως, από αυτό το άλλο κράτος μέλος, αιτήσεως διεθνούς προστασίας.

— Εάν ο αιτών άσυλο μπορεί να αποδείξει ότι πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 19, παράγραφος 2, για τον λόγο ότι εγκατέλειψε το έδαφος των κρατών μελών για διάστημα τουλάχιστον τριών μηνών, κάθε επόμενη αίτηση ασύλου που υποβάλλεται στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους συνιστά νέα αίτηση, η οποία οδηγεί σε νέα διαδικασία προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους κατά την έννοια του άρθρου 19, παράγραφος 2, εδάφιο δεύτερο, του κανονισμού 604/2013.